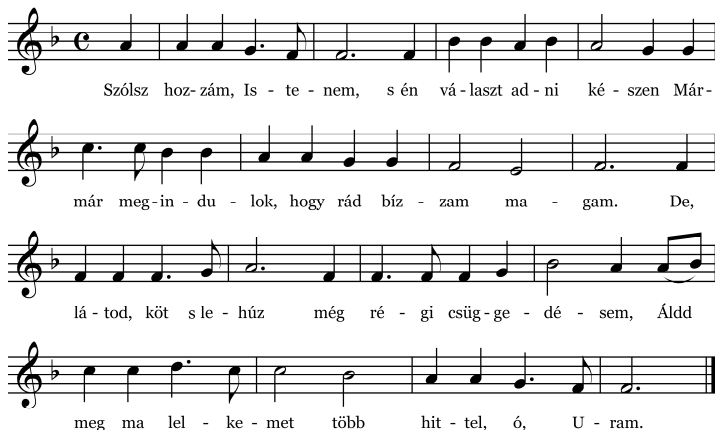

552. Szólsz hozzám, Istenem

Chrétien Urhan (1790–1845)

Szólsz hoz-zám, Is - te - nem, s én vá-laszt ad - ni ké - szen Már -
már meg-in - du - lok, hogy rád bíz - zam ma - gam. De,
lá - tod, köt s le - hűz még ré - gi csüg - ge - dé - sem, Áldd
meg ma lel - ke - met több hit - tel, ó, U - ram.

2. Sok szép ígéretem, ó, hányszor megtagadtam,
A nagy fogadkozást, hogy csak tiéd szívem.
A bűnös gyengeség bús rabjának maradtam,
És törvényed szerint nem éltem semmiben.

3. Ha jót tettél velem, ha áldva látogattál:
Én nem dicsértelek, s nem hirdettem neved;
Nem értettem, mikor szenvedni, sírni hagytál,
Hogy ha szeretsz, miért sújt vessződ engemet?

4. Köt még a földi jó, a bűn, a földi örvény,
S tehozzád bűnömért, lásd, el nem juthatok.
A béklyó súlya nyom, levetném, összetörném,
De lelkem gyenge még, s jaj, összeroskadok.

5. Más nem tanít meg rá, csak égi bölcsességed,
Hogy bölcsen bízzak és szolgáljak úgy neked.
Mit érek nélküléd? Add, hogy imádvá téged,
Bús, gyarló bűnös én, hadd légyek gyermeked.

6. Nagy lelked élt, Uram, a prófétás időkben,
Az fénylett át a szent s apostol életén;
Áldj meg s kegyelmedet reám is töltsd ki bőven,
Hogy Jézust nézzem és övéle győzzek én.